

bøl, Givskov Christensen, Jensen-Broby, Ladejoged, Martin, Thestrup, Fanger, Goitschalck-Hansen og Kirsten Gloerfelt-Tarp.

Den følgende sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning vedrørende en af den internationale arbejdskonference i Genève i året 1953 vedtagen akt om ændringer i Den internationale Arbejdsorganisations statut.

(Forslaget til folketingsbeslutning findes i tillæg A. sp. 2057); fremsættelsen findes i tidenden sp. 3595).

Sagen sattes til forhandling.

Carl P. Jensen: Den internationale Arbejdsorganisation er et område, som den store offentlighed kender altfor lidt til, simpelthen fordi man praktisk talt aldrig hører noget om denne virksomhed. Denne såre betydningsfulde organisation, der blev oprettet i forbindelse med Folkenes Forbund ved fredsslutningen efter første verdenskrig, er et af de få permanente internationale organer, der har bestået siden da trods krige og modsætninger landene imellem. I de forløbne 35 år har arbejdsorganisationen haft overordentlig stor betydning som inspirationskilde for sociale fremskridt og sikkerhed for den arbejdende befolkning verden over, ikke mindst gælder det i de så henseende tilbagestående lande.

Det fremgår af organisationens formålsstatutter, der findes optrykt på side 35 i den beretning, vi i dag har fået omdelt, at

„Den internationale Arbejdsorganisations formål er at forbedre arbejdsbetingelserne og at hæve levestandarden i verden ved at søge at fjerne årsagerne til social uretfærdighed.“

Dette søges fremmet derved, at organisationens styrelsesråd tager de problemer op, der står i forbindelse med disse formål. Styrelsesrådet søger med bistand af særligt udpegede sagkyndige eksperter, bestående af repræsentanter fra medlemsstaterne, frem til visse minimumsnormer, f. eks. om sociale problemers løsning, og det siger sig selv, at det styrelsesråd, der har til opgave at forberede dette arbejde, har en meget betydelig mission. Det er derfor ganske naturligt, at der

knytter sig stærke interesser til at få sæde i dette råd og navnlig til at skabe mulighed for at placere særlig sagkyndige i organisationens centrum.

Da arbejdsorganisationen i sin tid blev oprettet, i 1919, talte den 43 medlemsstater, og dengang fandt man, at et styrelsesråd på 32 medlemmer, hvoraf den ene halvdel var udpeget af konferencens regeringsrepræsentanter og de resterende 16 blev udpeget med halvdelen valgt af og blandt henholdsvis arbejdsgiver- og arbejderrepræsentanter, var udtryk for en passende sammensætning. Men i de år, der er forløbet siden da, er organisationen vokset stærkt. Opgaverne er blevet mere og mere krævende, og der stilles de videst mulige krav til sagkundskaben med særligt kendskab til forholdene i de dele af verden, der ikke tidligere har været repræsenteret i organisationen.

Medlemsstaternes antal er steget fra 43 til 66, og det er det, der er årsag til, at man på konferencen i juni 1953 har stillet forslag om at udvide styrelsesrådet fra 32 til 40 medlemmer. Det endelige valg af disse medlemmer sker efter noget ændrede regler, men — som det fremgår af forslaget bilag — med den samme fordeling som hidtil, d. v. s. at halvdelen vælges af regeringsdelegerede, medens arbejdsgiver- og arbejderrepræsentanter vælger den anden halvdel.

For at denne ændring kan træde i kraft, kræver organisationens statutter imidlertid, at $\frac{2}{3}$ af medlemsstaterne skal godkende den, og det vil sige, at der kræves mindst 44 stemmer for denne ændring.

Det fremgår af bemærkningerne til forslaget, at hidtil har kun 20 stater tiltrådt denne ændring, og det er derfor — som den højtærede socialminister bemærkede ved fremsættelsen — meget betydningsfuldt, at Danmark med sin stemme medvirker til at skabe det fornødne flertal. Jeg skal derfor i lighed med den højtærede socialminister anbefale forslaget til hurtig og velvillig behandling og vedtagelse.

Jeg vil herudover gerne gøre et par bemærkninger angående Den internationale Arbejdsorganisation. Jeg sagde før, at der her var tale om et område, som var meget lidt kendt af offentligheden. Een gang om året holder denne organisation sin general-konference, men man skal være en mere end

[Carl P. Jensen.]

almindeligt skarpsindig avislæser for at opdage dette — og det synes jeg er meget beklageligt. End ikke den rapport eller beretning, der fremkommer hvert år, giver pressen anledning til bemærkninger, og jeg tror nok, der ville være et og andet, som kunne give anledning til forundring. Det er beklageligt, at pressen ikke i højere grad har opmærksomheden henvendt netop på dette organ, hvis virksomhed vide kredse bør have kendskab til.

I den rapport, vi har fået forelagt, ser man på side 26 og side 32 en oversigt, der viser, at der er vedtaget 103 konventioner, og jeg vil tro, at det kun er et fåtal af disse konventioner, som ikke er vedtaget med tilslutning fra Danmark; ja, jeg ved positivt, at der i langt de fleste tilfælde er ydet en dygtig og en sagkyndig indsats fra dansk side; ikke mindst gælder dette de embedsmænd, der har repræsenteret regeringen. Blandt arbejdsgiver- og arbejderrepræsentanterne har der gennem årene også været en række dygtige folk — jeg skal her nævne direktør Ørsted fra Dansk Arbejdsgiverforening såvel som Bramsnæs, der har slået sit navn fast i arbejdsorganisationen. Det er givet, at med den position, de nordiske lande indtager på det sociale område i forhold til en række underudviklede lande, må Danmarks indsats på dette område i højere grad være ydende end nydende.

Danmark har set det som sin hovedopgave dels at yde sin tekniske bistand, der hviler på den erfaring, man har på en række områder, dels at stemme for de fremsatte konventionsforslag, selvom man på forhånd vidste, at de ikke kunne øve nogen indflydelse på danske forhold. Man har simpelthen villet medvirke til at skabe det flertal, der var nødvendigt for at gennemføre en konvention. Man har gjort det udfra den opfattelse, at en sådan konvention på international basis for en række i social henseende tilbagesående lande kunne stå som en målsætning.

I de 35 år, som nu er gået, er der vedtaget 103 konventioner til og med den beretning, vi har for os i dag. Da der er 66 medlemsstater, skulle der jo i årenes løb være ratificeret et betragteligt antal konventioner. Ikke desto mindre er resultatet mere end nedslående. Vi ser bag i beretningen en

oversigt, en tabel, der med en grafisk opstilling angiver, hvor mange konventioner der er vedtaget i de respektive lande. Man må sige, at for Danmarks vedkommende er resultatet meget pauvert. Danmark har for sit vedkommende kun ratificeret 22 konventioner. For samtlige medlemsstater er der i de forløbne år ratificeret 1 302 konventioner ialt eller 13 i gennemsnit.

Se; dette forhold rejser efter min opfattelse det spørgsmål: skal der være nogen mening, skal der være en realitet i internationalt samarbejde på dette særlige område, så må de lande, der stemmer for en konvention, også føle sig forpligtet til i deres egne lande i hvert fald at tage problemet op og gå til en realitetsdrøftelse for at undersøge de muligheder, der eventuelt måtte foreligge for at ratificere konventionen; ellers bliver det hele kun papir og komiteer.

Når vi nu ved, at der i dag kræves mindst $\frac{2}{3}$ af stemmerne, for at en konvention skal kunne betragtes som vedtaget, behøver man ikke at fordybe sig ret meget i tallene, før man bliver klar over, at der kun er et fåtal af lande, der følger problemerne op, når de står overfor deres egne lovgivende forsamlinger. Og det kan formentlig heller ikke undgås, at de 66 medlemsstater en gang imellem søger at kigge ind gennem de andre staters vinduer for at se, hvordan det står til, når det drejer sig om udviklingen på sociallovgivningens område. Her står vi overfor den store risiko, som ligger i det meget nærliggende ræsonnement: så længe dette eller hint land ikke har ratificeret på f. eks. sociallovgivningens område, så haster det ikke. Derved går det sådan, at det, der skulle være en inspiration, bliver det modsatte, snarere en art samvittighedsdulmer. Jeg tror, der her er et område, man skal være opmærksom på. Vi kan ikke være tjent med, at Danmark i en international oversigt placeres som — jeg havde nær sagt et underudviklet land, bl. a. fordi vi praktisk talt ikke har ratificeret een eneste konvention, der vedrører socialforsorg eller sociallovgivning i det hele taget. Jeg er ikke i tvivl om, at der i en række tilfælde kan fremføres en rimelig og også saglig motivering for, at det er sådan.

Jeg kender og vil også på forhånd kunne acceptere de mest nærliggende, omend ikke

[Carl P. Jensen.]

dem alle. Når der er tale om mere end 100 konventioner, kan jeg naturligvis ikke afgive en sådan erklæring uden forbehold alene af den grund, at hver konvention jo ville kræve et studium, som jeg ikke har haft lejlighed til at gøre. Jeg ved, at mindst den ene fjerdedel af disse konventioner overhovedet ikke vedrører danske forhold; jeg kan nævne en ting som konventionen om forbud mod kvinders arbejde i underjordiske miner. Det kan også se besynderligt ud, at vi ikke har kunnet ratificere en konvention om forsikring mod uforskyldt arbejdsløshed. Men her er forklaringen den, at konventionen går ud på en tvungen arbejdsløshedsforsikring for alle, medens den danske lov jo bygger på et andet princip, som ingen ønsker ændret. En anden konvention går f. eks. ud på forbud mod anvendelse af blyhvidt i maling; såvidt jeg er orienteret, findes der her i landet i forvejen et forbud mod dette, og derfor føler jeg mig ikke overbevist om, at ikke en sådan konvention forlængst kunne have været ratificeret.

Med det begrænsede kendskab, jeg kan have til hele dette problem og alle disse konventioner, ønsker jeg imidlertid ikke mine udtalelser opfattet som en kritik, så meget mindre som vi af oversigten kan se, at der findes lande, der har ratificeret konventioner om sociale forhold, og hvor jeg afgjort ved at dette ikke er udtryk for, at disse lande på det pågældende område er stillet bedre end vi, tværtimod.

Om der kan være tale om enkelte konventioner, der i deres realitet, d. v. s. i forholdet overfor det enkelte individ, går videre, end vi ønsker her i landet, har jeg heller ingen oversigt over. Det, jeg har tilsigtet med disse bemærkninger, er også kun at pege på forholdet i al almindelighed.

Jeg kunne ønske at afslutte disse bemærkninger med en henstilling til den højtærede socialminister: for det første en henstilling om at fremme den, såvidt jeg er orienteret, igangværende undersøgelse af, om der er en mulighed for at ratificere endnu flere konventioner end de 22, vi har tiltrådt, dernæst om, at man også gennem vore regeringsrepræsentanter på de kommende konferencer udnytter den mulighed, der i hen-

hold til statutterne siden 1947 har været for gennem en særlig procedure at få en anerkendelse af Den internationale Arbejdsorganisation for vor status på dette område. Vi kan ikke være tjent med, at oversigten over ikke ratificerede konventioner placerer os forkert, nemlig som et land med en lav social standard, og jeg synes, det er beskæmmende, at den mulighed, vi har haft i en 6-7 år for at procedere for vor status på dette område, aldrig har været udnyttet. Jeg ved, at problemet har været til debat sidste sommer, men det må ikke have sin forbliven derved. Vi må være interesserede i, at der på dette område skabes mulighed for et supplement til den årlige rapport, der stiller Danmark i det rette lys.

Conrad Kofoed: Det forslag, som foreligger til beslutning om ændring af Den internationale Arbejdsorganisations statut, går ud på at udvide rådets medlemstal fra 32 til 40, og dette må vel findes rimeligt, eftersom organisationens medlemstal er øget fra 43 i 1919 til nu at omfatte 66 og styrelsesrådets størrelse er uændret siden 1922.

I bemærkningerne til forslaget er der redegjort for de foreslåede ændringer, og jeg skal ikke komme nærmere ind derpå. Jeg skal kun nævne, at efter forslaget bortfalder den hidtidige statut om, at mindst 6 af styrelsesrådets medlemmer skal repræsentere ikke-europæiske stater. Styrelsesrådet har imidlertid en sådan sammensætning, at man mener, at denne bestemmelse er uden praktisk betydning, og jeg kan derfor på mit partis vegne give tilslutning til forslaget.

Bøgholm: Det er i almindelighed min opfattelse, at konventioner og forslag til ændringer i konventioner og traktater bør henvises til behandling i et udvalg. Jeg ved godt, man derved kan gøre den betragtning gældende, at vi alligevel ikke kan ændre noget i en konventions eller en traktats ordlyd, men forholdet må dog være dette, at dette høje ting uafhængigt af regeringer danner sig sin opfattelse af, hvorvidt det er formålstjenligt for Danmark og Danmarks politik at ratificere den ene eller den anden konvention eller den ene eller den anden traktat. Der kan jo også være forhold inden-

[Bøgholm.]

for selve det sproglige område, hvor det ville være ønskeligt at der var mulighed for at stille ændringsforslag.

Derimod er der ved denne lejlighed ikke tale om nogen virkelig fornyelse indenfor konventionens tekst. Det, der er tale om, er ene og alene en ajourføring. Det er dog således, at selve den storpolitiske udvikling afspejler sig i det forslag til ajourføring, der nu forelægges det høje ting. Det var tidligere således, at de ikke-europæiske stater var sikret et særligt tal af medlemmer i styrelsesrådet. Nu bliver dette afskaffet. Man kan deri med rette se et udtryk for hele den udvikling, der har lagt en afgørende betydning, økonomisk og politisk, udenfor Europa. Det er ikke længere nødvendigt at sikre ikke-europæiske stater deres stilling i internationale organisationer. Man kunne vel tværtimod tænke sig en sådan udvikling, at det før eller senere kunne overvejes, om det ikke ville være nødvendigt at sikre Europa dets stilling indenfor internationale organisationer. Man behøver blot at se på tallet af stater i Mellemamerika for at forstå, hvad jeg tænker på med denne bemærkning.

Også mit parti deler den opfattelse, der er gjort gældende af en tidligere taler i denne forhandling, at Det internationale Arbejdsbureau er en organisation, hvis arbejde må tillægges en ganske overordentlig betydning. Det har været muligt både på det ene og det andet område at nå frem til sociale fremskridt netop gennem denne organisations arbejde, først og fremmest fordi man derved har kunnet koordinere den sociale lovgivning ud over verden, hvilket ellers havde været, om ikke umuligt, så i alt fald overordentlig vanskeligt. Uden en sådan koordination ville det vel af rent økonomiske og eksportpolitiske grunde ikke have været muligt at nå frem til en række af de sociale fremskridt, vi er nået frem til.

Jeg kan på mit partis vegne anbefale at stemme for ratifikationen i den foreliggende form.

Kirsten Gloerfelt-Tarp: På mit partis vegne kan jeg anbefale, at man stemmer for det fremsatte forslag, således at ændringen i Den internationale Arbejdsorganisations statut bliver ratificeret.

Jeg forstod den sidste ærede taler, det ærede medlem hr. Bøgholm, således, at han ikke mente, at man behøvede at have udvalg i dette specielle tilfælde, hvor det kun drejer sig om en ændring, og jeg må sige, hvis jeg har forstået det ret, at dette er også min mening.

I anledning af de betragtninger, som den ærede socialdemokratiske ordfører (Carl P. Jensen) kom frem med om Den internationale Arbejdsorganisation, skal jeg sige nogle få ord.

Det er af meget stor betydning, at man har et sådant internationalt forum, hvor man har arbejdsgivere, arbejdere og regeringsrepræsentanter samlet til drøftelse af forskellige sociale spørgsmål.

Jeg kan ikke være helt enig i de konklusioner, som den socialdemokratiske ordfører drog af, at vi kun havde ratificeret 22 konventioner. Dermed skal ikke være sagt, at jeg ikke mener, at der er nogle af dem, vi ikke har ratificeret, som der måske kunne være rimelighed i at vi tiltrådte, men når vi ikke har ratificeret, skyldes det netop meget ofte, at vi har været mere fremskredne end de andre lande, så vi ikke har kunnet tiltræde de ordninger, som er blevet anbefalet. Den socialdemokratiske ordfører nævnte arbejdsløshedsforsikringskonventionen, og jeg kan tilføje sygekasseforsikringskonventionen, som bygger på tvang. Man kan efter min mening sige det samme om konventionen vedrørende forbud mod kvinders natarbejde; netop fordi de danske kvinder aldrig har ønsket sådan særbeskyttelse, som hemmer dem i konkurrencen, har vi ikke tiltrådt denne konvention. Dette kan også overføres på andre områder, men dermed være ikke sagt, at vi ikke kunne gøre mere; jeg er helt enig i, at offentligheden burde beskæftige sig noget mere med det arbejde, der foregår i Den internationale Arbejdsorganisation.

Socialministeren (Strøm): Jeg takker samtlige ærede ordførere for deres venlige tilslutning til forslaget.

Som de ærede medlemmer vil have bemærket, er beretningen fra den danske delegation om den sidste internationale arbejdskonference, der blev afholdt i Genève i juni 1953, i dag omdelt til tingets medlemmer. På denne konference blev den ændring

[Socialministeren.]

i Den internationale Arbejdsorganisations statut, der er til behandling i dag, enstemmigt vedtaget. Jeg vil gerne benytte lejligheden til at gøre nogle få bemærkninger vedrørende de spørgsmål, der iøvrigt blev behandlet på konferencen.

Først aflagde generaldirektøren for Det internationale Arbejdsbureau en beretning, der særlig vedrørte spørgsmålene om produktivitet og beskæftigelse. Forhandlingerne ved konferencen resulterede i vedtagelsen af to henstillinger, nemlig vedrørende minimumsalderen for arbejdere under jorden i kulminerne og vedrørende beskyttelse af arbejdernes sundhed på arbejdspladserne. Derimod blev der ikke vedtaget nye konventioner. Henstillingerne vedrørende minimumsalderen for kulminearbejdere skal jeg ikke komme nærmere ind på, da dette spørgsmål ikke har betydning for Danmark. Derimod knytter der sig for os større interesse til den anden henstilling, der vedrører beskyttelse af arbejdernes sundhed på arbejdspladsen. Ifølge denne bør lovgivningen eller de administrative forskrifter i medlemslandene foreskrive gennemførelse af en række foranstaltninger, der sigter til at begrænse eller fjerne sundhedsfaren på arbejdspladserne, f. eks. ved at påbyde renholdelse af arbejdslokaler, passende luftfornyelse og belysning og forsvarlig opbevaring af farlige stoffer. Endvidere opfordrer henstillingen til, at der træffes foranstaltninger til, at farlige stoffer og arbejdsprocesser såvidt muligt erstattes med mindre farlige stoffer og fremgangsmåder, og at der i det hele ved farlige arbejdsprocesser træffes sikkerhedsforanstaltninger og stilles beskyttelsesudstyr til arbejdernes rådighed. Endelig indeholder henstillingen en række bestemmelser om adgang til lægeundersøgelse af arbejdere, der beskæftiges ved arbejde, som frembyder sundhedsrisiko, og om anmeldelse af erhvervs sygdomme for derved at tilvejebringe en oversigt over disse sygdommes forekomst, som kan lette gennemførelsen af foranstaltninger mod sygdomme.

Man vil heraf se, hvor nær tilknytning dette i virkeligheden har til hele vor lovgivning om arbejderbeskyttelse, der som bekendt for tiden er til revision. Når lovfor-

slaget om arbejderbeskyttelse om forhåbentlig ikke altfor lang tid er gennemført, vil disse henstillinger fra Det internationale Arbejdsbureau formentlig være imødekommet.

Det ærede medlem hr. Carl P. Jensen nævnte, at Danmark kun har ratificeret et fåtal af de konventioner, der er vedtaget af de internationale arbejdskonferencer. Regeringen har i høj grad opmærksomheden henvendt på muligheden af, at Danmark ratificerer disse konventioner i videst muligt omfang. Vi har derfor i et udvalg, hvor hovedorganisationerne har været repræsenteret, foretaget en omfattende gennemgang af de konventioner, der endnu ikke er ratificeret fra dansk side, for at se, om der nu var muligheder for ratifikation. Dette udvalgs indstilling foreligger nu til overvejelse i ministeriet, men jeg kan allerede nu sige, at det alligevel vil blive begrænset, hvad Danmark vil have mulighed for at ratificere. Konventionerne er jo vedtaget af alverdens folkeslag, og det er derfor indlysende, at de ikke altid passer for danske forhold.

Det ærede medlem hr. Carl P. Jensen nævnte også, at en del af konventionerne tager sigte på arbejdsforhold, som vi slet ikke kender her i Danmark; dette gælder f. eks. spørgsmålet om regulering af indfødte arbejderes forhold og om beskæftigelse i miner. Endvidere tager en del af konventionerne sigte på forhold, der efter hævdunden dansk praksis ikke bør reguleres ad lovgivningens vej, idet disse spørgsmål hidtil er blevet overladt til organisationerne. Dette gælder således forskellige konventioner om minimallønninger og regulering af arbejdstid. Når vi herhjemme ikke har ment at burde gribe ind i sådanne forhold ad lovgivningens vej, behøver jeg næppe at sige, at dette ikke skal tages som udtryk for, at Danmark på disse områder står tilbage for de lande, der har ratificeret konventionerne; tværtimod kunne man snarere sige, at det er udtryk for vort høje sociale niveau, at disse spørgsmål hidtil har kunnet løses af organisationerne selv. En del konventioner har vi ikke ratificeret, fordi vor lovgivning er forskellig fra den, konventionerne forudsætter, og i en del tilfælde er den danske lovgivning vedrørende disse områder under revision. Dette gælder således en ikke ubetydelig række konventioner,

[Socialministeren.]

hvis ratifikation er afhængig af en ny fabrikløvgivnings gennemførelse, som jeg omtalte før, og i andre tilfælde forudsætter konventionerne andre systemer for sociale ydelser, end vi kender her i landet, hvilket ikke uden videre er ensbetydende med, at vort system er ringere. Det var også det, som både det ærede medlem hr. Carl P. Jensen og det ærede medlem fru Kirsten Gloerfelt-Tarp omtalte. Man må ikke glemme, at historiske, politiske og kulturelle forhold nødvendigvis må give de enkelte landes lovgivning et særpræg med detailregler, som det ikke altid vil være muligt at få indført i konventionerne. Endelig skal jeg nævne, at en stor gruppe af de vedtagne konventioner aldrig er trådt i kraft eller har mistet deres betydning eller senere er blevet ophævet efter vedtagelsen af nye konventioner.

Men som sagt, vi er ved at overveje hele dette spørgsmål, og jeg skal senere vende tilbage til problemerne, når disse overvejelser er afsluttet. Jeg kan derfor sige til det ærede medlem hr. Carl P. Jensen, at den henstilling, han kom med om eventuel ratifikation af flere konventioner eller om at søge en sådan form, at vi kunne blive bedre placeret indenfor medlemsstaterne i redegørelsen, har vi i høj grad vor opmærksomhed henvendt på.

Jeg skal slutte disse bemærkninger med atter at takke samtlige ærede ordførere for den venlige tilslutning til forslaget.

Carl P. Jensen: Jeg takker den højtærede socialminister for redegørelsen. Jeg er helt opmærksom på, at årsagen til, at vi ikke har ratificeret en lang række konventioner, er, at de næppe er egnede for danske forhold. Derfor gjorde jeg også opmærksom på, at vi havde forsømt at anvende den adgang, der siden 1947 har været til at få anerkendt vor sociale standard, til at få præciseret, at den ikke kunne udledes af oversigten over ratificerede konventioner.

Hermed sluttede forhandlingen.

Sagens overgang til anden (sidste) behandling
vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændringer i loven om den fælleskommunale udligningsfond. (Vedrørende tilskud til skoleudgifter m. v.).

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 2069; fremsættelsen findes i tidenden sp. 3718).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om tillæg til lov om midler til bekæmpelse af plantesygdomme, ukrudt og visse skadedyr.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 2073; fremsættelsen findes i tidenden sp. 3715).

Formanden: Sammen med denne sag foretages de under de to følgende punkter på dagsordenen opførte sager, nemlig:

Første behandling af forslag til lov om ændring af giftloven.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 2065; fremsættelsen findes i tidenden sp. 3719)

og

første behandling af forslag til lov om ændring af levnedsmiddelloven.

(Lovforslaget findes i tillæg A. sp. 2063; fremsættelsen findes i tidenden sp. 3719).

Lovforslagene sattes til forhandling.

Chr. Thomsen: Vor tids intensivt drevne landbrug og gartneri har et meget stort forbrug af giftige bekæmpelsesmidler, ja, man kan vel sige, at der ikke i dag findes en så lille haveedyrker, at han ikke på et eller andet tidspunkt bruger giftige bekæmpelsesmidler. Den nuværende lovgivning på dette område er langtfra tidssvarende, uden at jeg dog dermed skal kritisere dem, der i sin tid vedtog loven. Forholdet er simpelthen det, at